

Sygn. akt I NO 109/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie z odwołań R. S. i M. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) /2019 z dnia 24 stycznia 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2020 r.

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada lub KRS) uchwałą nr (...) /2019 z 24 stycznia 2019 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.) - dalej: ustawa o KRS, postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G. S. Ł., M. M., A. P., K. S., I. W. i A. Ż. (pkt 1 uchwały). Postanowiła

także nie przedstawić wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na tym stanowisku E. B., J. D., D. G., B. G., Ł. G., M. K., L. K., P. S., R. S., J. Z. (pkt 2 uchwały). Obwieszczenie o wolnych stanowiskach zostało ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 274.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2019, poz. 52 ze zm.). Dokonując oceny kandydatów, Rada wskazała, iż kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apellacji (...). Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Krajowa Rada Sądownictwa, dzielając częściowo stanowisko zespołu, postanowiła jak w pkt 1 i 2 uchwały.

Opiniując kandydaturę R. S. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się w 1971 r. w R. W 1995 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K., uzyskując tytuł magistra z oceną bardzo dobrą. Po ukończeniu aplikacji sądowej, w 1997 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dobrą. Z dniem 15 listopada 1997 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w J., gdzie orzekała w Wydziale Karnym. Postanowieniem Prezydenta RP z 24 września 1999 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w J. Orzekała w Wydziale Karnym, Wydziale Pracy, Wydziale Grodzkim tego Sądu. Od maja 2009 r. do września 2015 r. pełniła funkcję Przewodniczącej IV Wydziału Pracy, a od lutego 2011 r. do października 2015 r. Wiceprezesa Sądu Rejonowego w J.. Decyzją Ministra Sprawiedliwości od października 2015 r. jest delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym w G.. Początkowo orzekała w VIII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a od lutego 2017 r. wykonuje obowiązki w IX Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych - Ośrodku Zamiejscowym w R. Kandydatka w 2010 r.

ukończyła studia podyplomowe organizowane przez Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk we współpracy z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury w zakresie prawa europejskiego dla sędziów orzekających w sprawach z zakresu prawa pracy z wynikiem bardzo dobrym.

Opiniując kandydaturę M. K. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się w 1975 r. w T. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K., uzyskując tytuł magistra z oceną dobrą. W latach 1999-2004 pracowała w Kancelarii Prawniczej (...), Kancelaria Radców Prawnych w K. na stanowiskach stażysty i prawnika-asystenta. Po odbyciu aplikacji sądowej, w 2004 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem dobrym. Z dniem 15 listopada 2004 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Z., w którym orzekała w Wydziale Pracy. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 23 października 2008 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Z., w którym kontynuuje swoje obowiązki orzecznicze w Wydziale Pracy. Od 1 marca 2016 r. nieprzerwanie pełni obowiązki orzecznicze w Sądzie Okręgowym w G., w VIII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie udzielonej delegacji.

Podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa 21 stycznia 2019 r., w głosowaniu tajnym, kandydatury R. S. oraz M. K. otrzymały wymaganą bezwzględną większość głosów.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 24 stycznia 2019 r. w głosowaniu tajnym, podczas ponownego głosowania na kandydaturę R. S. oddano 5 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 10 głosów „wstrzymujących się” (jeden głos był nieważny). W rezultacie kandydatura ta nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Natomiast podczas ponownego głosowania na kandydaturę M. K. oddano 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw” oraz 11 głosów „wstrzymujących się”. W rezultacie kandydatura ta nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołaniem z 25 marca 2019 r. R. S. zaskarżyła powołaną wyżej uchwałę w całości zarzucając jej naruszenie następujących przepisów prawa:

1. naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez

niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego sądu okręgowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania;

2. naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, poprzez:

- zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji odwołującej się,
- całkowite pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...),

- niezastosowanie równych i jednakowych dla wszystkich kandydatów ustawowych kryteriów oceny, poprzez nieuwzględnienie w przypadku odwołującej się opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) oraz jej doświadczenia zawodowego,

3. naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, a mianowicie:

- niezastosowanie takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów,
- brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec odwołującej się i tych samych ocen i kryteriów ustawowych z kandydaturą sędzi A. P. i sędziego I. W.,

- naruszenie swobodnej oceny kandydatów, poprzez brak szczegółowego wskazania, jak przedstawia się sytuacja odwołującej i spełnienie przez nią ustawowych kryteriów w odniesieniu do zastosowanych przez Radę kryteriów wobec sędzi A. P. i sędziego I. W.

W związku z powyższymi zarzutami skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały.

Od uchwały tej odwołanie w dniu 25 marca 2019 r. wniosła również M. K., zaskarżając ją w pkt. 1 w całości, zaś w pkt. 2 w zakresie, w jakim Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. jej osoby. Zarzuciła naruszenie następujących przepisów prawa:

1. art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie

kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie ma wpływ na wynik postępowania,

2. art. 33 ust 1 w zw. z art. 35 ust 2 pkt. 1 i 2 ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatów bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, nie zastosowanie przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, a także przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych, które to naruszenie polegało na pominięciu okoliczności, iż uzyskała ona zdecydowanie większe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Apelacji (...) niż kandydaci I. W. i A. P. oraz pominięciu, że opinia kwalifikacyjna sporządzona przez sędziego wizytatora dotycząca jej pracy jest pozytywna, a ocena kwalifikacyjna sporządzona przez sędziego wizytatora dotycząca pracy I. W. jest negatywna.

W związku z powyższymi zarzutami skarżąca wprawdzie nie sformułowała wniosku swojego odwołania, niemniej zważywszy na jego treść, która nie pozostawia wątpliwości, że z uchwałą tą M. K. nie zgadza się, Sąd Najwyższy przyjął iż jej intencją jest doprowadzenie do uchylenia zaskarżonej uchwały.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie każdego z odwołań w całości, jako pozbawionych uzasadnionych podstaw.

Z uwagi na tożsamość przedmiotu postępowania, tj. fakt, że odwołania zostały wniesione od tej samej uchwały Sąd Najwyższy postanowieniem z 20 maja 2020 r. na podstawie art. 44 ust. 2a ustawy o KRS postanowił o połączeniu spraw wszczętych na skutek obydwu odwołań w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Treść norm interpretowanych z art. 44 ustawy o KRS, przepisów k.p.c. o

skardze kasacyjnej, jak również przepisów Konstytucji RP dotyczących prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP) oraz powoływania sędziów (art. 179 Konstytucji RP) wyznacza zakres, w jakim Sąd Najwyższy rozpoznaje przedstawną mu sprawę. Sąd Najwyższy rozpoznaje więc odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach wskazanych podstaw (art. 398¹³ k.p.c.; zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 8/19), badając jedynie sprzeczność uchwały KRS z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 398³ § 1 k.p.c.) zarówno z przepisami prawa materialnego, jak i przepisami postępowania, o ile ich naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

W tym kontekście należy odnotować, iż określenie przedmiotu zaskarżenia w odwołaniu R.S. nastąpiło z przekroczeniem *gravamen*, jakie tej skarżącej przysługuje. Nie ulega wątpliwości, że interes w zaskarżeniu uchwały KRS może ona mieć jedynie w części, w jakiej przedstawiono Prezydentowi RP wniosek o powołanie kandydatów wskazanych w pkt. 1 uchwały, a więc w zakresie tego punktu w całości, a także w części, w jakiej nie przedstawiono wniosku o powołanie jej osoby, a więc co do pkt. 2 uchwały w tej części. Z tego względu Sąd Najwyższy rozpoznał odwołanie R. S. w tym zakresie, a więc wyznaczonym *gravamen*, jakie jej przysługuje.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że Sąd Najwyższy wykonuje jedynie formalną kontrolę przestrzegania przez KRS reguł postępowania. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia KRS w tej materii byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z norm konstytucyjnych. W praktyce kontrola ta obejmuje więc w szczególności badanie, czy KRS zastosowała w danym postępowaniu te same wobec wszystkich, a przy tym dopuszczalne (zgodne z prawem, niedyskryminujące) kryteria oceny kandydatur oraz prowadziła postępowanie zakończone podjęciem uchwały według m.in. przepisów rozdziału 3 ustawy o KRS oraz wydanego na podstawie art. 22 ust. 1 i 1a tej ustawy Regulaminu KRS (które

w głównej mierze regulują postępowanie przed Radą). W odniesieniu do kwestii ustalenia faktów i oceny dowodów dopuszczalne jest jedynie badanie, czy KRS wywiązała się z obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie całego, prawidłowo zebranego materiału dowodowego (zob. w szczególności postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2012 r., III KRS 5/12; wyroki Sądu Najwyższego: z 21 kwietnia 2016 r., III KRS 7/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 26 marca 2019 r., I NO 10/19; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w indywidualnej sprawie związanej z konkursem na określone stanowisko sędziowskie nie może oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje więc jedynie procedura podejmowania uchwały przez KRS, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15, III KRS 41/15, III KRS 33/15; z 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09; z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09; z 20 października 2009 r., III KRS 13/09).

Należy jednocześnie podkreślić, iż Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, zatem samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533).

Analiza podniesionych w niniejszej sprawie okoliczności, bardzo zbliżonych w obu odwołaniach, wskazuje, że zmierzają one do nieuzasadnionej ingerencji Sądu Najwyższego w kompetencje Rady do wyboru kandydatów rekomendowanych na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. Wbrew

przekonaniu skarżących, dokonana przez Radę ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych nie jest przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie uprawnień i kompetencji KRS wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do każdego z nich przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

Z treści odwołań wynika, że według twierdzeń skarżących, stopień spełniania przez nie kryteriów ustawowych takich jak poparcie ze strony organu sądu oraz samorządu sędziowskiego, opinia sędziego wizytatora, czy doświadczenie zawodowe statuuje je wyżej od osób przedstawionych przez Radę Prezydentowi RP, w szczególności A. P. i I. W. Trzeba natomiast pamiętać, że Sąd Najwyższy nie jest umocowany do zestawienia ze sobą wszystkich kandydatów oraz dokonania ich ponownej oceny, gdyż w ten sposób wszedłby w kompetencje zastrzeżone konstytucyjnie dla Krajowej Rady Sądownictwa. Podkreślić jednocześnie należy, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich nawet przez samą Radę. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843). Treść wniesionych odwołań wskazuje natomiast, że odwołujące się eksponują właśnie to, że zważywszy na zdecydowanie większe poparcie wyrażone przez Kolegium Sądu Okręgowego w K., Zgromadzenie Przedstawicieli Apelacji (...), jak również z uwagi na lepsze oceny kwalifikacyjne, to one spełniały kryteria określone w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS w stopniu wyższym aniżeli kwestionowane przez nie osoby, tj. I. W. i A. P. Tego rodzaju zabieg, jak dokonany

we wniesionych odwołaniach, tj. porównanie wybranych kryteriów i uszeregowanie kandydatów, celem dokonania przez Sąd Najwyższy oceny, który z nich jest kandydatem lepszym, jest właśnie w niniejszym postępowaniu niedopuszczalny.

Ponadto, co do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego, wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, trzeba podkreślić, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnosnie do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, to należy wskazać, że i ten przepis nie precyzuje pojęcia tych kwalifikacji. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustroj sądów powszechnych, czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, prezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy wiedza prawnicza, pełnione funkcje itp. Aktualny pozostaje przy tym pogląd, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Nadto, jeśli wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09 i z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10).

Nie budzi wobec tego wątpliwości, że Rada dokonując wyboru kandydatów w celu ich przedstawienia Prezydentowi RP miała obowiązek wyjaśnić, jakie kryteria przesądziły o takiej treści uchwały. Kryteria te powinny być zgodne

z prawem i racjonalne. Co więcej, muszą być weryfikowalne, w przeciwnym bowiem razie kontrola uchwały KRS byłaby w tym zakresie fikcyjna.

Oceniając przeprowadzony, a kwestionowany w niniejszym postępowaniu konkurs należy jednak stwierdzić, że przyjęte przez KRS kryteria wyboru kandydatów nie są niedopuszczalne (sprzeczne z prawem), oraz że zostały zastosowane w sposób jednolity. Trzeba zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, KRS dokonała porównania kandydatów oraz wyraźnie wskazała cechy, jakie w jej opinii wyróżniają kandydatów rekomendowanych, które zadecydowały o przedstawieniu wniosków o ich powołanie. Przedstawione przez KRS cechy wyróżniające kandydatury A. P. oraz I. W. (jak np. wiedza i doświadczenie zdobyte w czasie delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości, pełnienie funkcji wizytatora w SO w G.) mieszczą się w ramach ustawowego, jednolicie zastosowanego, kryterium doświadczenia zawodowego (art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS). Należy natomiast podkreślić, iż Krajowa Rada Sądownictwa dysponuje uprawnieniem do wyboru kryterium decydującego, co było w dotychczasowym, utrwalonym już orzecznictwie Sądu Najwyższego, wielokrotnie sygnalizowane. Trzeba zatem podkreślić, że ocena kandydatury względem poszczególnych kryteriów, jak również całościowa ocena stopnia wypełnienia przez daną kandydaturę wszystkich kryteriów, należy do wyłącznej kompetencji KRS. Przy tym w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada merytorycznie wyjaśniła wpływ poszczególnych czynników na całościową ocenę kandydatur A. P. i I. W. Wobec tego zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP musiał być uznany za bezzasadny.

Odnosząc się do eksponowanego przez skarżące zarzutu pominięcia przez Radę w procedurze nominacyjnej opinii organów samorządu sędziowskiego trzeba z kolei stwierdzić, że Rada przy wyborze kandydatów wzięła pod uwagę zarówno opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) jak i ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu uchwały, w którym przytoczone są one w całości. Wyniki głosowań ww. organów kolegialnych nie stanowiły jednak głównego kryterium wyboru kandydatów. Wyniki głosowania kolegium i zgromadzenia ogólnego sędziów właściwego sądu nie wiążą bowiem Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko

sędziowskie, choć mogą być uznane za istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych elementów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Rada nie jest jednak związana wynikami głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym właściwego sądu w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie. Oczywiście jest przecież, że to nie kolegium określonego sądu, ani też przedstawiciele środowiska sędziowskiego nie dokonują wyboru kandydatów, a jedynie głosują co do tych kandydatów, wyrażając o nich swoją opinię. Opinia ta nie może być uznana za wiążącą, gdyż w ten sposób konstytucyjne uprawnienie Rady musiałoby być uznane za iluzoryczne. O ile Krajowa Rada Sądownictwa miała obowiązek uwzględnić wyniki głosowania Kolegium Sądu Okręgowego w G. oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Apelacji (...), nie oznacza to, że musiała podjąć uchwałę o treści zgodnej z tymi wynikami.

W okolicznościach niniejszej sprawy Rada wyjaśniła, dlaczego poza kandydatami z najwyższym poparciem środowiska sędziowskiego, rekomendowała także A. P., która uzyskała poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz niskie poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), oraz I. W., który nie otrzymał poparcia ze strony ani Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) ani też środowiska sędziowskiego. Rada - w ramach swoich kompetencji - uznała, że A. P. „posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe, pozytywną ocenę kwalifikacyjną, sprawuje funkcję wizytatora w Sądzie Okręgowym w G.”, wobec czego uzyskany przez nią poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) nie wpłynął negatywnie na ogólną ocenę jej kandydatury. Odnosząc się do kandydatury I. W. Rada stwierdziła natomiast, że brane pod uwagę „łącznie wszystkie kryteria wyboru, w tym przede wszystkim jego bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe, posiadaną szeroką wiedzę z zakresu prawa krajowego i międzynarodowego, zdecydowały o tym, że jednak brak poparcia środowiska sędziowskiego nie wpłynął negatywnie na ogólną ocenę jego kandydatury”. W sytuacji, kiedy wybór kryterium nastąpił z uwzględnieniem wszechstronnego doświadczenia zawodowego, nie sposób uznać, iż doszło do naruszenia prawa w sytuacji, kiedy wskazany przez Radę został I. W., a nie odwołujące się.

Trzeba podkreślić, że sam fakt uzyskania przez odwołujące się wyższego poparcia środowiska sędziowskiego, czy też pozytywnej oceny ich kompetencji zawodowych wyrażonej w opinii sędziego wizytatora, nie nakłada na KRS obowiązku szczególnego uwzględnienia tych okoliczności w postępowaniu nominacyjnym. Nie oznacza także, że kandydatura wysoko oceniona m.in. w tych dwóch aspektach powinna, niejako automatycznie, zostać uznana za lepszą w stosunku do innych kandydatur biorących udział w danym postępowaniu. Przyjęcie takiego założenia mogłoby bowiem prowadzić do sytuacji, jak już wcześniej sygnalizowano, w której to kolegium właściwego sądu czy właściwe zgromadzenie ogólne sądu, względnie sędzia wizytator, mieliby decydujący, czy wręcz wyłączny wpływ na ocenę konkretnej kandydatury. Takie założenie jest niedopuszczalne, a z woli ustawodawcy dokonanie łącznej oceny kandydatur, połączony z wyborem osób wskazanych został powierzony Krajowej Radzie Sądownictwa. Co więcej, ustawodawca wyraźnie zobowiązał Radę, aby ocena ta była ona dokonywana po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), który to obowiązek nie obciąża żadnego z organów, który wypowiada się o kandydaturach na wcześniejszym etapie postępowania. Wszechstronne wyjaśnienie sprawy polega natomiast na uwzględnieniu wszystkich tych okoliczności, które dla wyboru kandydata są istotne, z jednoczesnym zastrzeżeniem możliwości samodzielnego rozważenia, która okoliczność może mieć największe znaczenie dla tego wyboru.

Brak jest też uzasadnionych podstaw, aby przyjąć, że w ramach kwestionowanego postępowania KRS nie uwzględniła ustawowej przesłanki oceny kwalifikacji skarżących (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Z uzasadnienia kwestionowanej uchwały wynika, że dokonując oceny zarówno M. K. (s. 15 uchwały), jak i R. S. (s. 18 uchwały), KRS brała pod uwagę zarówno dotychczasowy staż orzeczniczy, w tym staż na stanowisku sędziego sądu okręgowego, jak również pozytywną ocenę kwalifikacyjną, w której bardzo wysoko oceniono poziom wiedzy oraz sposób wykonywania przez obie skarżące obowiązków. KRS wyjaśniła, że chociaż odwołujące się - podobnie jak pozostałe osoby, które nie zostały przedstawione do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego - posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe, kandydatury skarżących, oceniane w świetle wszystkich kryteriów wyboru, nie uzyskały tak dużego poparcia

Rady, jak osoby przedstawione kwestionowaną uchwałą do powołania na to stanowisko (s. 10 i 19 uchwały). Nie można więc stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa nie uwzględniła powołanej wyżej przesłanki - uwzględniła ją mając w polu widzenia przy dokonywaniu wyboru kandydatów, niemniej nie była zobligowana do tego, by podjąć decyzję zbieżną z oceną kwalifikacji. Należy odnotować, iż niejednokrotnie taka decyzja byłaby niemożliwa, w szczególności wtedy, gdyby każdy z kandydatów zostałby oceniony w ten sam sposób, a nie byłoby wystarczającej ilości miejsc.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że KRS rozpatrzyła sprawę w oparciu o dostępny materiał dowodowy, nie pomijając istotnych dla skarżących okoliczności (również wskazanych w odwołaniu), a zarzut braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy nie może być skuteczny. Wskazać trzeba, że w kontekście normatywnie dozwolonego wyboru kryterium wiodącego, spośród określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. doświadczenia zawodowego, wybór kandydata I. W. nie może nasuwać zastrzeżeń. Co do kandydatki A. P., której wybór także kwestionują skarżące, należy stwierdzić, iż nawet uwzględniając pewnego rodzaju uszeregowanie jej względem zarówno R. S., jak i M. K., można dojść do wniosku, że ich kandydatury nie są kandydaturami pozostającymi ze sobą w rażącej dysproporcji, któraby już na pierwszy rzut oka prowadziła do wniosku o nierównym traktowaniu względem wybranego kryterium. Kandydatury te, w świetle wyboru kryteriów przez Radę, pozostawały kandydaturami zbliżonymi, a więc w ramach swojej kompetencji Krajowej Radzie Sądownictwa pozostawało dokonanie wyboru spośród nich, który to wybór pozostawał w ramach władzy dyskrecyjnej, jaka w tym zakresie Radzie przysługuje. Szczegółowa analiza np. tego, która z opinii wymienionych kandydatów zawiera więcej pozytywnych elementów, byłaby w niniejszym postępowaniu niedozwolona, gdyż prowadziłaby do tego, że Sąd Najwyższy oceniałby właśnie, czy Rada wybrała kandydata lepszego, a to przecież nie jest możliwe.

Wobec podstawowego zarzutu jaki przedstawiły skarżące, sprowadzającego się do tego, że w ich ocenie są lepszymi kandydatami niż kandydaci przedstawieni, trzeba więc wyraźnie podkreślić, że ocena przydatności kandydata na dane stanowisko należy do wyłącznej kompetencji Rady i Sąd Najwyższy nie może jej

kwestionować, chyba że Rada przekroczyła granice uznania (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12; z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14). Biorąc pod uwagę przedstawione przez KRS uzasadnienie uchwały (tj. treść prezentacji kandydatów i przytoczonych powyżej merytorycznych wyjaśnień powodów przyjęcia określonej oceny poszczególnych dowodów oraz kandydatur) nie można stwierdzić, że ocena KRS nie mieści się w granicach uznania, jakie Radzie przysługuje z mocy Konstytucji oraz ustawy. Oceny kandydatów dokonanej przez Radę nie może podważyć przedstawienie własnej ich oceny przez skarżące, gdyż jak już wyżej wspomniano, ocena ta należy do wyłącznej kompetencji KRS.

Zarysowane przez Radę kryteria są racjonalne, przekonujące i nie pozostające w sprzeczności z prawem (odwołując się wprost do przesłanek z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS), a zwłaszcza z konstytucyjnymi zasadami równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS ustawy o KRS oddalił oba wniesione odwołania, jako bezzasadne.